

Kissa käsilaukkuna

Jossakin lehdessä oli gallup-kysely, jossa tiedusteltiin arvoisien lukijoiden kantaa siihen, sopiiko kissa käsilaukuksi. Vastauksia oli tullut suunnilleen 7623, kuten tällaisiin polttavia yhteiskunnallisia ongelmia koskeviin kyselyihin yleensäkin tulee. Vastausten jakauma oli jokseenkin selvä: 12,4 prosenttia mielestä kissa sopii käsilaukuksi, 87,6 prosenttia ei sovi. Kysymyksen relevanssia (kuten me tiedemiehet sanomme) osoittaa se, että vastaajissa ei ollut lainkaan sellaisia, jotka eivät olisi osanneet sanoa. Normaalistihan heitä on yleensä vähintään 10-20 prosenttia, jos kysymys on jotenkin tulkinnanvarainen tai toisarvoinen, kuten vaikkapa se, onko maassamme hyvä hallitus, tai pitäisikö rakentaa lisää ydinvoimaloita.

Vaikka noin suuri enemmistö oli sitä mieltä, että kissa ei sovi käsilaukuksi, sallittaneen kuitenkin jatkaa keskustelua, koska juuri keskustelun avaajiksi ja neuvoa antaviksi tällaiset kyselyt on tarkoitettu. Vain sitovien kansanäänestysten tulosta on pakko myös soveltaa käytäntöön, muuten riittää keskustelu. Oikeastaan on kummaa, joskin suomalaiselle ilmapiirille tyypillistä, että kissojen käyttämisestä käsilaukkuna on vaiettu näin pitkään. On puuttunut uskallusta ja ehkä myös poliittista tahtotilaa.

Periaatteellisella tasolla kissa mielestäni sopii käsilaukuksi, joskin se siinä käytössä pitää kääntää nurin. Ei välttämättä sisäpuoli ulospäin, vaan selälleen. Silloin siitä muodostuu melkein luontaisesti käsilaukku, jonka kantokahvoina voi käyttää jalkoja. Viidennestä ulokkeesta, siis hännästä, voi saada olkahihnan, joskin siitä tulee useimmiten aika lyhyt.

Tällaiset aktiivikahvat ovat sangen pitäviä, jos äkäinen ja leikkaamaton kolli iskee käyttäjänsä kiinni sekä kynsin että hampain. Valitettavasti silloin saattaa laukunkäyttäjän käsiin tulla ikäviä naarmuja. Toinen haittapuoli on se, että selälleen käännetyn kissan varsinainen säilytystila jää kovin pieneksi, joskin siinä on se etu, että vähien tavaroiden seasta löytyy helposti kännykkä tai huulipuikko tai mitä milloinkin tarvitaan – toisin kuin tavanomaisista käsilaukuista.

Toinen mahdollisuus kissan käsilaukkuistamiseksi on perinteinen tapa, eli se, että kissa ensin edesmenetetään, sitten nahastetaan, parkitaan ja ommellaan näin saatavasta materiaalista pehmeän lämmin käsilaukku. Tällöin ei tarvitse pelätä sitä, että käsilaukku puree, ja lisäksi siitä saa muotoiluksi täsmälleen sen näköisen ja kokoisen kuin käyttäjä haluaa. Aina on mahdollista valmistaa usean kissan käsilaukku, tai valita erivärisiä kissoja joko sävy sävyyn tai ei.

Itse asiassa jokseenkin kaikki nahkalaukut, samoin kuin nahkakengät, nahkavyöt ja muut sellaiset, on jo vuosituhansia valmistettu juuri tällaisella menetelmällä, mutta siitä ei kannata puhua ainakaan selkokielellä, koska aina on vaarana, että lähiseudulla liikuskelee joku kissaihminen tai eläintensuojelija, joka ei käytä käsilaukkuja ollenkaan, vaan kenties yrittää vapauttaa muidenkin käsilaukut.

Artikkelin lähde [Kaleva](#)